U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **Ch. T. W.,** zastoupené Mgr. Lilianou Balašovou Vochalovou, advokátkou se sídlem Praha 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 1 Az 73/2006, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2005, č.j. OAM-157/VL-10/ZA08-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2007, č. j. 1 Az 73/2006 – 58,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 2. 2005, č.j. OAM-157/VL-10/ZA08-2005. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl stěžovatelce k její žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadla stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížností, ve které argumentuje důvody obsaženými v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Pochybení městského soudu spatřuje v tom, že se v rámci soudního řízení nezabýval postupem správního orgánu v řízení o udělení azylu při zjišťování skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále stěžovatelka namítá, že se městský soud dostatečně nezabýval skutečností, že v Číně hrozí stěžovatelce pronásledování ze strany čínských policejních orgánů z důvodu jejího katolického vyznání, tudíž řádně nezkoumal naplnění podmínek dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Opětovně uvádí okolnosti, sdělené již při pohovoru provedeném ve správním řízení, jejího odchodu z vlasti, tj. v roce 2004 se v kostele zúčastnila katolické mše, kde se nechala pokřtít, tuto v jejím průběhu policisté ukončili a zakázali. Vytýká městskému soudu nedostatečné zdůvodnění rozhodnutí ohledně nesplnění podmínek ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a výroku o neudělení azylu způsobující tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu.

Obecné námitky týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu byly již předmětem množství rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, namátkou lze uvést např. rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, www.nssoud.cz. K podmínkám přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského (městského) soudu stran jeho zdůvodnění se Nejvyšší správní soud vyjadřoval ve vícero rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS (tam viz i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS. S totožnou námitkou stěžovatele, že krajský soud pouze konstatoval závěry žalovaného, se Nejvyšší správní soud vypořádal např. ve svém rozsudku ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006 - 40, www.nssoud.cz. Vymezením azylově relevantních znaků pojmu pronásledování z důvodu náboženského vyznání ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 58, www.nssoud.cz, kde judikoval: *„Za pronásledování, či odůvodněný strach z něho, by v daných souvislostech mohla být pokládána jen taková situace, kdy by ze strany orgánů státní moci docházelo k perzekuci osob pro jejich*

náboženskou orientaci, popř. k systematickému odmítání poskytovat jednotlivcům ochranu před šikanou vyvolanou netolerancí k jejich náboženskému vyznání.“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu